

kaldsgiveren gør sit afkald betinget af andre forhold end vederlag, herunder hvor afkaldet gøres betinget af, af afkaldsgiveren forbeholder sig rentenydelse. Det fremgår af forarbejderne til boafgiftslovens § 5, at denne konstruktion ikke kan anvendes i forbindelse med afkald på falden arv, og der vil således i denne situation blive tale om dobbeltbeskatning (Folketingstidende 1994-95, Tillæg A, s. 3848).

Stk. 2 indebærer, at et afkald på forventet arv som hidtil gives over for arveladeren eller over for arveladerens ægtefælle, hvis denne er i uskiftet bo. Arveafkald indebærer, at der indgås en aftale mellem arvingen (afkaldsgiveren) og arveladeren. En ensom afkaldserklæring er således ikke tilstrækkelig.

I overensstemmelse med almindelige aftaleretlige regler skal afkaldet endvidere være accepteret af arveladeren, hvilket kan ske stiltiende. Nægtes accept, er afkaldet uden virkning, idet en aftale i så fald ikke er indgået. Er der tale om et afkald uden betingelser, må det være tilstrækkeligt, at afkaldet er kommet frem til arvelader. I denne situation bør der således ikke være krav om accept fra arveladeren. Der stilles ingen formkrav til en aftale om afkald på forventet arv. Af bevismæssige årsager bør aftalen dog som hovedregel affattes skriftligt og eventuelt også underskrives for notaren.

Bestemmelsen behandler ikke spørgsmålet om fremgangsmåden ved afkald på falden arv. Det må derfor afgøres efter almindelige aftaleretlige regler, om der er givet et afkald på falden arv, og om afkaldet er givet over for en person, der kan modtage et sådant afkald. Afkaldet kan således navnlig afgives over for bobestyreren, medarbejder eller skifteretten. En ensom erklæring er ikke tilstrækkelig.

Stk. 3 fastslås det, at et afkald på arv også har virkning for arvingens livsarvinger, medmindre disses arveret er forbeholdt. Bestemmelsen omfatter både forventet arv og falden arv. For så vidt angår forventet arv, svarer forslaget til den gældende arvelovs § 31, stk. 1, 2. pkt., hvorimod det formentlig indebærer en ændring af retstilstanden for så vidt angår falden arv.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 8.2.2. og 8.3.2.

Til § 43

Bestemmelsen er ny og fastlægger, hvornår der er tale om et arveforsku. Et arveforsku foreligger, hvis en arving fra arveladeren har modtaget en ydelse af økonomisk værdi, og det må anses for aftalt, at værdien af ydelserne senere skal fradrages i arvingens arv. En sådan aftale kan være stiltiende. Det beror således

på almindelige aftaleretlige regler, om der er tale om et arveforsku.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 8.2.3. og pkt. 8.3.3.

Til § 44

Bestemmelsen omhandler arveforsku til livsarvinger, som en ægtefælle har ydet af fællesejemidler eller midler, der bliver fælleseje ved ægtefælens død. Bestemmelsen viderefører den gældende arvelovs § 32 med enkelte ændringer

I stk. 1 fastslås det, at arveforsku, som en fælles livsarving har modtaget, medmindre andet er aftalt, så vidt muligt skal fradrages i arven efter den førstafdøde ægtefælle, når arveforskuddet er ydet af fælleseje, skilsmissesæreje eller af et andet særeje, der bliver fælleseje ved ægtefælens død, og der skiftes i den længstlevende ægtefælles levende live. Bestemmelsen svarer med sproglige ændringer og en præcisering vedrørende særeje til den gældende arvelovs § 32, stk. 1, 1. pkt.

I stk. 2 fastslås det, at et testamente oprettet af den førstafdøde ægtefælle skal vige, i det omfang det er nødvendigt for, at der kan ske fradrag i medfør af stk. 1. Bestemmelsen svarer med sproglige ændringer til den gældende arvelovs § 32, stk. 1, 2. pkt.

Stk. 3 indebærer, at den del af arveforskuddet, som ikke har kunnet fradrages i arven efter den førstafdøde ægtefælle, skal afkortes i arven efter den længstlevende ægtefælle. Bestemmelsen svarer med sproglige ændringer til den gældende arvelovs § 32, stk. 1, 2. pkt.

Stk. 4 er nyt og medfører, at der ved skifte af et uskiftet bo efter den længstlevende ægtefælles død skal ske forholdsmæssigt fradrag i arven efter hver af forældrene for arveforsku til fællesbørn. Et krav om, at afkortningen alene skulle ske i arven efter den ene ægtefælle, ville kunne føre til, at testamentariske dispositioner bliver uvirksomme og vil dermed kunne skabe u hensigtsmæssige resultater. Hvis der er tale om et særbarn, skal afkortning derimod selvsagt alene ske i arven efter den pågældende forælder.

Stk. 5 indebærer, at stk. 1-4 også gælder for forsku, som ydes af en ægtefælle i uskiftet bo. Bestemmelsen svarer med sproglige ændringer til den gældende arvelov § 32, stk. 2.

Til § 45

Bestemmelsen omhandler arveforsku til stedbørn og svarer med en præcisering vedrørende særeje, sml. lovforslagets § 44, stk. 1, nr. 1, til den gældende arvelovs § 33. Bestemmelsen fastslår, at arveforsku, som en ægtefælle har givet et stedbarn eller dets livsarvin-